Tereza Krupová

Rosevine

Tereza Krupová

ROSEVINE

První

Auto mě vysadilo na štěrkovém parkovišti před velkým bílým domem. Chčije jako z konve, je tma a nic jiného nevidím. Z auta šlapu přímo do kaluže. No paráda. Řidič si sedí pohodlně za volantem a dělá, že mě nevidí. I přes to, že byl celou dobu tak přátelský a upovídaný, teď na mě kašle.

„Nechce se ti do toho deště, co? No dobře, nevadí. Vždyť si ty tašky zvládnu vyndat sama. Jen prostě netuším, jak se ty dveře od toho starého vesnického křápu otevírají," mumlám si cestou ke kufru. Déšť je tak silný, že promoknu během pár vteřin. Z kufru auta vyndávám dvě cestovní tašky. Auto se rozjíždí. Mávám, ale nejsem si jistá, jestli to vidí.

„Tak jsem tady," povzdychnu si. Hodím si tašky přes rameno a mířím k budově. Než se dostanu ke dveřím, někde v dálce hlasitě zahřmí. Podívám se na stranu a vidím hřmící strašidelnou oblohu, která probleskává nad rozbouřeným mořem. Rychle dovnitř.

Zavírám za sebou bílé dveře a vcházím dál. Zvonek jemně a nenuceně cinkne. Ihned si všímám vybavení interiéru. Mou pozornost upoutají velké lampy, stojící různě po stranách, prázdný recepční pult nalevo a schody s krémovým huňatým kobercem. Všímám si, že na mě z horní skříně u recepce kouká malá nenápadná

kamera. Se zdejším kamerovým systémem si ale hlavu lámat určitě nebudu. Právě naopak.

Tašky mě začínají řezat do ramene, tak pokládám je na zem. Rozhlížím se. Z okolního nábytku a přeplácané dekorace se cítím nesvá. Takové kraviny prostě nejsou pro mne. Stojím ve vstupní hale. Nikde nikdo. Perfektní příležitost se porozhlédnout kolem. Když kráčím do obývací místnosti, málem se osvěžovači vzduchu povede mi vyprsknout svoji dávku přímo do obličeje. Naštěstí včas stačím uhnout.

Dřevěná podlaha pode mnou nestydatě vrže. Kam se podívám, vidím zrcadla a obrazy ve starožitných rámech, pověšených na zlatobílé pruhované tapetě. Květiny, stolky s květinami, obrazy s květinami a potahy na gauči s motivem květin. Tak tohle už je na mě moc.

Ale je tu krb. Zvuk praskajícího dřeva mě táhne k teplu, a já se nechávám lapit. Cestou si všímám talíře se sušenkami a rovnou si jich pár beru. Mám hlad.

Po chvilce slyším klapání bot od recepce. Zvláštní. Jsou to malé kroky s velkým duněním. Rychle vstanu a jdu zpět do vstupní haly. Odněkud se vynořila maličká osůbka. Na tváři měla hluboké vrásky, ačkoliv její účes nezdobil ani jeden šedý vlásek. Bílé šaty na sobě a přes ně světlemodrá zástěra.

„Angela?“ ptá se s rukou v bok. Kývnu. Chtěla jsem se vyhnout prvním problémům a pokorně se omluvit za pozdní příchod, ale ta maličká mi nedala příležitost. Ihned mě drze přerušila nějakým

mumláním a ukazováním na mokré stopy na zemi. Rozčilovala se a hulákala na mne. Nerozuměla jsem jí ani slovo.

„Do you speak English?“ ptám se zmateně.

„English nonono,“ mává kolem sebe rukama.

No bezva. Ukázala na mé tašky válící se na podlaze a naznačila, ať je seberu. Nakonec jsem byla přinucena zout si promoklé tenisky a být bosa. Chytla mě pevně za ruku a s nabručeným a nesrozumitelným brbláním mě vedla ze schodů dolů. Líbila se mi její ráznost. Ale stejně bych jí nejradši jednu napálila.

Chodba, přes kterou mě vláčí, je zařízená v podobném stylu jako vstupní hala. Zastavila se u dveří s nápisem ‚Personál‘. Štrachala klíče z kapes. Vyndala svazek klíčů. Jedním klíčem odemkla pokoj a dala mi ho. Vběhla dovnitř a okamžitě začala ukazovat na cedulku ‚No smoking‘ se slovy: „Hotel nou smouking“. Pokrčila jsem rameny a pousmála se. Věděla jsem to, ale zásoby cigaret v taškách stejně mám. Na posteli vidím složené ručníky, povlečení a pracovní obleček. „Snad to nebudou ty trapné bílé šatičky pro služky,“ zamýšlím se otráveně. Jo, byly to ony.

Vrazila mi do rukou propagační leták a řád hotelu. Ze dveří mi ukázala šest prstů a poté směrování nahoru.

„V šest nahoře, dobře. Díky a dobrou.“ Ale ona odchází bez povšimnutí. Dokonce za sebou práskla dveřmi. Páni, ta malá mrcha je pořádně protivná.

Pokoj vypadá čistě a upraveně. Dokonce má i svou koupelnu. Žasnu. Čekala jsem to mnohem horší. Třeba prochcanou matraci

v plesnivém pokoji sdíleném s dalšími zaměstnanci. Tak to tu možná nebude tak hrozný.

Promoklý kabátek a tenisky dávám sušit přes židli přistrčenou k topení. Sundávám si vlhké oblečení a házím ho na hromádku na zem. Beru do ruky letáček hotelu a čtu.

Srdečně Vás vítáme v Rosevine! Rosevine je přátelské a velmi luxusní místo určené pro Váš odpočinek. Náš hotel, stylizovaný do gruzínského stylu, je sotva pár kroků vzdálený od nejbližší písečné pláže Moone Coast. Disponujeme patnácti elegantními apartmány, které poslouží jako sídlo pro Váš klid a naprosté uvolnění. Volný čas můžete užívat na naší velké zahradě, Brothelském moři a jeho okolí, které má mnoho co nabídnout. Pobyt si můžete zpříjemnit krytým vyhřívaným bazénem, každovečerní zábavou na otevřené terase, prvotřídní restaurací a barem. Náš přátelský a ochotný tým zajistí, aby byl Váš pobyt v Rosevine nezapomenutelný. Letáček je obohacen fotkami vnitřního interiéru.

„Rosevine je kus honosného sídla," utrousím. „Pro své hosty jako pozornost nabízí slevu na jízdu lodí z nedalekého přístavu." Letáček zmuchlám a házím rovnou do koše. Hledám na provozním řádu heslo k Wi-Fi. Nic. Hodím ho tam taky.

Pak se pomalu pouštím do vybalování tašek. Je třeba zjistit, jestli se k cigaretám nedostala voda. To bych pak byla docela namydlená. Karton vypadá v pořádku, vyjmu z něj jednu krabičku a hodím ji směrem ke koupelně. Za chvíli si půjdu zapálit, už fakt musím. Vytahuju noťas a dám ho rovnou nabíjet. Oblečení hodím do skříně, kosmetickou taštičku se sprcháčem, šampónem, zubní pastou a

kartáčkem házím ke koupelně a jdu na druhou tašku. Z ní opatrně vyndám velký svetr, ve kterém mám zabalené své nářadíčko. Svetr si hned navlíknu. Začínám docela mrznout. Opatrně schovám své věci pod kupu oblečení ve skříni a tašky strkám pod postel.

Zapínám na notebooku Skype a volám Adamovi. Párkrát to pípne, ale zatím hovor nikdo nepřijímá. Co zas dělá? Procházím se po pokoji a koukám z okna. Pořád zuřivě prší.

„Ano?“

„Hlásím, že jsem na místě.“

„Docela pozdě, nemyslíš?“

„Měla jsem zpoždění, ujel mi autobus. Když jsem dorazila do Borthelu, trvalo mi dlouho, než se mi podařilo někoho stopnout.“ Kreténe! Taky jsi mi ten odvoz mohl zařídit líp!

„Dobře. Prosím tě, už to začni brát vážně. Dělej, co ti říkají a poslouchej je, jasné? Odpusť si hádky nebo nějaké agresivní chování. Potřebuju, aby to všechno proběhlo normálně.“

„To je idiot,“ pomyslela jsem si. „Jak dlouho tu budu muset být? Neříkej, že nevíš.“

„Pár týdnů.“

„To je kolik?“

„Hele, už jsme o tom spolu mluvili. Musíš tam být nějakou dobu, ať si na tebe lidi z hotelu zvyknou a získáš jejich důvěru. A navíc by bylo divné, kdybys přijela zrovna v den, kdy mají přijet oni, ne? Nehledě na to, že je možné, že nějakou tu společnost budou čekat. Prostě se tam teď snaž nějak... splynout. Měli by přijet během dvou tří týdnů.“

„Jo. Tak snad se to ňák zvládne."

„Mimochodem, kdo tě tam uvítal?"

„Ehm, uvítal. Jedna starší ženská, co ani neumí anglicky. Vlastně ani nevím, jak se jmenuje."

„Tak ta je tam něco jako vedoucí. Tu budeš poslouchat."

„Vždyť jsem řekla, že ani neumí anglicky. Jak se s ní mám na něčem domluvit?"

„Je to jedna z nejstarších zaměstnanců, kteří tam pracují. Majitel k ní má velkou důvěru. Uděluje jí kompletní starost o hotel, když je na cestách. To je skoro pořád."

„Aha. No, řeknu ti to nějak takhle. Přijela jsem dělat svoji práci. Jak se jí mám asi věnovat, když mě ta malá čůza pravděpodobně zaúkoluje umýváním záchodů?"

„Až tě bude potřeba, postarám se, aby to pro tebe bylo volnější a mohla ses věnovat svému úkolu. Ale teď tam prostě musíš makat. A nebuď jak malá, sakra práce."

„Jo, vím co dělat." Zaťala jsem zuby.

„Později si zavoláme." Zavěsil.

V koupelně se mi po pár pokusech podařilo deaktivovat detektor kouře. Hm, přece jenom se ze mě vyklubalo šikovné dítko. Na okamžik se spatřím v zrcadle a leknu se tmavých šmouh na mém obličeji. Do háje. Asi jsem si špatně vymyla barvu z vlasů. Opatrně si vyndám čočky z očí, odkládám cígo a lezu do sprchy.

„Adam je idiot. Můj šéf je idiot. Po tom jeho povýšení teď pořád vymýšlí a nařizuje samé voloviny. Že prý je u tajných agentů potřeba chránit si svou identitu. Blbost. Přečetl si článek o tom, jak

se pár akcí zmařilo kvůli nějaké skupině chytrých hackerů. Ti se prý jedné tajné službě vloudili do systému a ukradli všechny informace, včetně jejich agentů. A prodali je dál. Mafie pak přesně věděla, před kým si dávat pozor a koho se zbavit. Nevím, které pako psalo ten článek. Bylo to ale dost přitažené za vlasy, vážně. Kvůli takové pitomosti jsem si třeba musela tou chemickou sračkou obarvit vlasy. Anebo si do oka rvát každé ráno barevné čočky. Chybělo maličko a poslala bych s tím Adama do prdele."

Zapálila jsem si hned po dokončení svého nasraného proslovu. Svou voňavou, čistou, osprchovanou kůži jsem hned zasmradila cigaretovým kouřem.

Druhá

Budík mi zvoní v 5:50. Ideální, mám čas deset minut. Ještě chvilku si spokojeně lebedím. Pak letím z postele, protože vím, že soukání do těch šatiček mi chvíli potrvá. Našla jsem u nich bílé silonky. „To jako vážně?“ S odporem si navlíkám ten obleček uklízeček z porna. V koupelně se v časovém presu snažím umýt obličej, vyčistit si zuby a opatrně si nasadit čočky. Moc mi to nejde. Pak utíkám nahoru.

U recepčního pultu na mě čekala Maličká. Vedle ní nějaký mladík, který se na mě culil, což se o jejím otráveném obličeji říct nedalo. Mladík se okamžitě představil a přátelsky mi podal hubenou ruku.

„Ahoj, ty seš ta nová? Já jsem Rosy, rád tě poznávám. Tady s Amandou se už asi znáš, předpokládám. Dnes tě budeme zaučovat, ona bude vysvětlovat, já překládat a pomáhat ti.“

„Ty jí rozumíš?“

„Oba jsme ze Španělska,“ řekl tichým hlasem a naznačil, že máme před Maličkou raději držet klapačku.

Maličká nás skrz noblesní hotel dovedla do přepychové restaurace. Byla to velká prosklená místnost, ze které bylo hezky

vidět do zahrady, na nedaleké moře a okolí. Poprvé jsem na vlastní oči spatřila, jak to tady vlastně vypadá.

No a potom to začalo. Leštění talířů, skleniček a příborů, zběsilé nošení košíků s pečivem, tácy s ovocem, zákusky a nevím s čím dalším. Neustálé vysvětlování, napomínání a oči na mých zádech. Malička se s ničím nesrala. Vsadila na techniku kritizování a neustálého popichování. Cokoliv, co jsem udělala, mi hned drze okomentovala. Už jsem měla pocit, že to snad dělá naschvál.

Když bylo vše nachystané a přišli první nenažranci, odvedla mě Malička jinam. Ukázat mi úklid pokoje. No to už byla jinačí liga. S nějakým chystáním dortíků se všichni mohli jít zahrabat.

Celé to poskakování tak, jak Malička pískala, byl už pořádný opruz. Ukazovali mi, jak se co dělá. Od celodenní lítačky v restauraci, přes úklid pokojů a jiných místností, až po obsluhu hostů a recepci. Po několika hodinách luxování a převlíkání snad devadesáti kilových peřin, jsem už byla potem celá proteklá a vyčerpaná. Myslela jsem na to, jak tu proradnou, neustále žvanící a buzerující mrchu umlčím. Znenadání ke mně přišla, uznale mě poplácala po zádech a naznačila, ať přestanu pracovat. Měla štěstí, už bylo na čase.

Slovo si převzal Rosy.

„Tak dobře. Drahá, trénink máš u konce. Rozpis směn najdeš vystavený u recepce, to je asi poslední věc, kterou potřebuješ vědět. Pokud máš zkušenosti, můžeš mít práci za pultem v podzemním baru. Jo, ještě jedna drobnost. Tady Amanda má ráda klid. Pro všechen personál platí to samé, co pro hosty. Neobtěžovat druhé,

dodržovat noční klid, nedělat opilecké scénky a žádný poměr s hosty. Anebo to alespoň dobře zatajit," mrkl na mě. Prosím ho, ať na mne přestane mrkat. Potlačil úsměv a kývl na Maličkou.

„Takže je to všechno. Nějaké otázky?"

Zavrtěla jsem hlavou.

„Báj, báj," loučí se Maličká a radostně odchází. To mám v plánu taky. Než ale stačím zmizet, Rosy mě zastaví svým šeptnutím. Vyzvídá, kde mám pokoj, a oznamuje, že za půl hoďky přijde. To je docela nevhodný krok, vnutit se tak drze ke mně. Na milostné poměry tu nejsem zvědavá, potřebuju být soustředěná. Navíc, já příležitostnou přítelkyni mám.

Než jsem se rozhodla připsat mu mínusový bod, došlo mi, co je ve hře. Seznámit se s někým, kdo má o tomhle místě už určitý přehled a jistě drahocenné informace? To přece nebude úplně od věci.

Ťuká za půl hoďky, přesně, jak řekl. S tím jsem ovšem já absolutně nepočítala. Dochvilnost a platnost slova ještě nevymřela? Jsem furt ve sprše. Prostě si musí chvilku počkat, no. Vylezu, omotám se ručníkem a běžím nakouknout ke dveřím. K mému překvapení tam pořád ještě stojí. Odhodlaný chlapec. V rukou má balíček brambůrků a pár plechovek piva. Pouštím ho dovnitř. Usadil se na postel, nohu přes nohu. Šla jsem na sebe rychle něco hodit.

„Promiň, nečekala jsem, že v dnešní době někdo stále ještě dodržuje slovo."

„Klídek. Tady člověk nemá kam spěchat. A vlastně se s tebou rád seznámím. Do teď tu byla nuda k zbláznění. Dáš si ginger beer?"